ZAMFIR VASILIU
VASILE OLAC

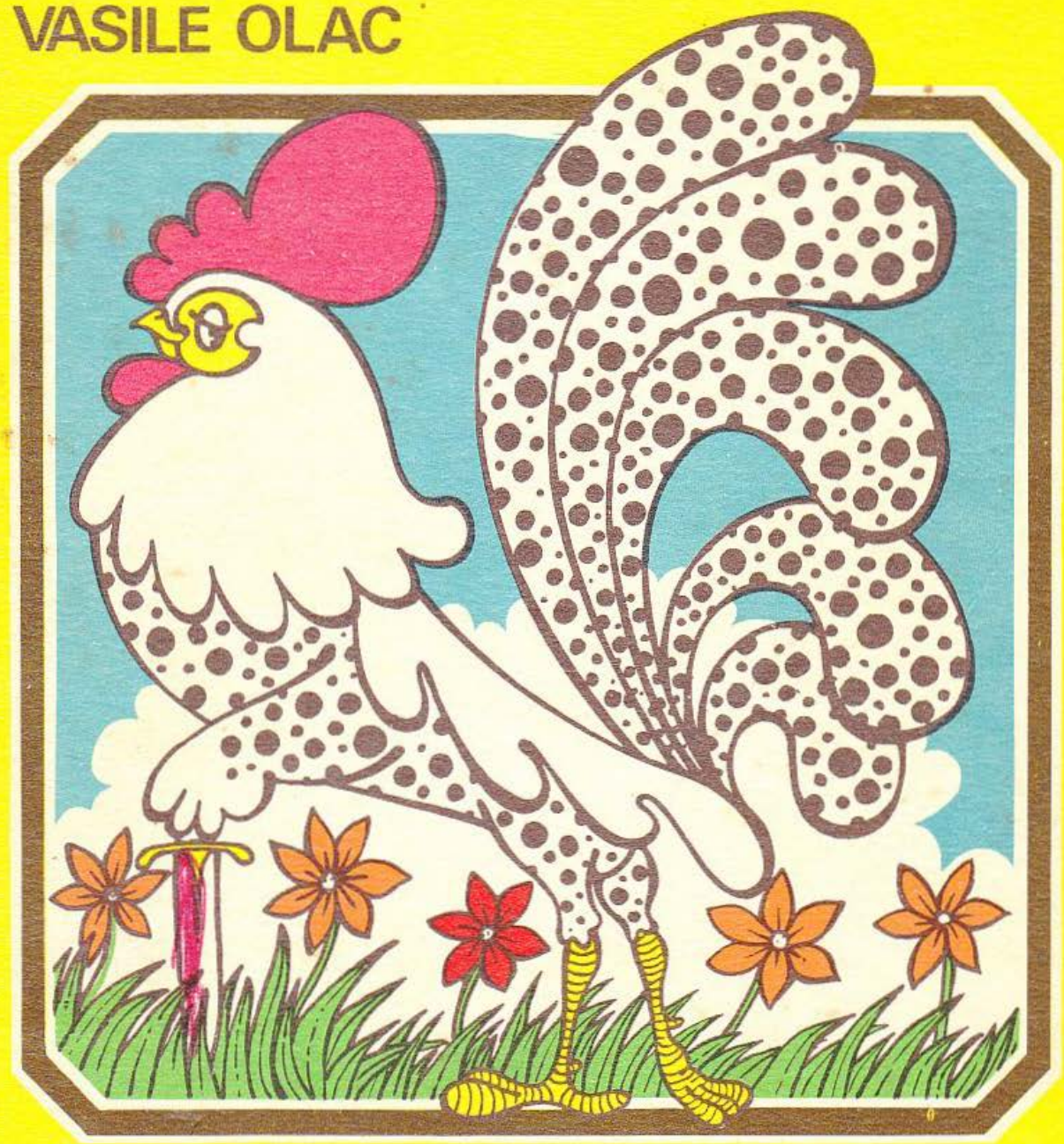

PEPIȚĂ PANĂ PESTRIȚĂ

ZAMFIR VASILIU — versuri

VASILE OLAC — ilustrații

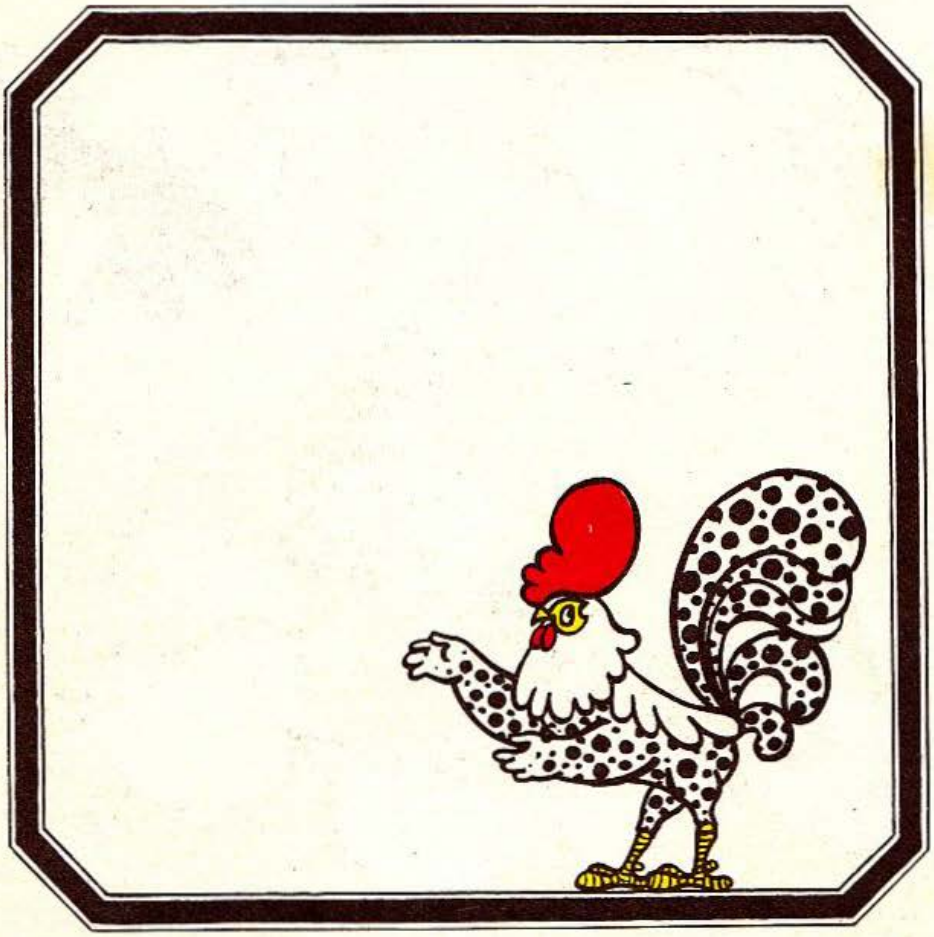

PEPIȚĂ PANĂ PESTRIȚĂ

EDITURA „CERES"
București, 1975

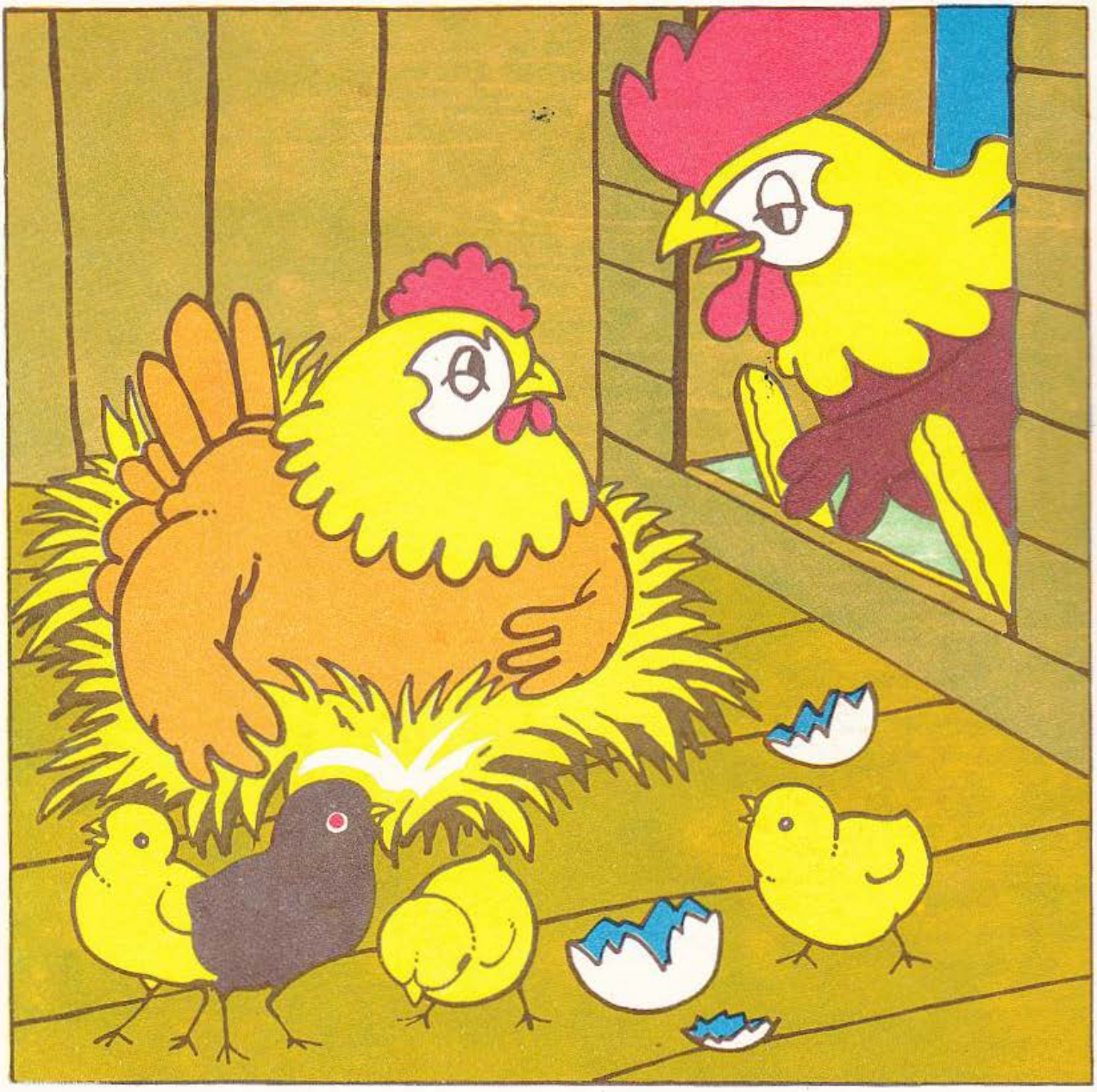

Bunica, bună gospodină,
În fiecare primăvară
Așază într-o cutioară,
Sub cloșcă, ouă de găină.

Cînd, în găoacele de var,
Cresc puii galbeni, o duzină,
Scot ciocurile la lumină
Și, piuind, din coajă sar.

În urma cloștii grijulii,
Pornesc prin curte ciugulind
Prin iarba verde, scînteind
Ca niște gheme aurii.

Dar anul ăsta, o minune!
Căci printre ghemele pufoase,
Strălucitoare, de mătase,
Era și-un pui ca un cărbune...

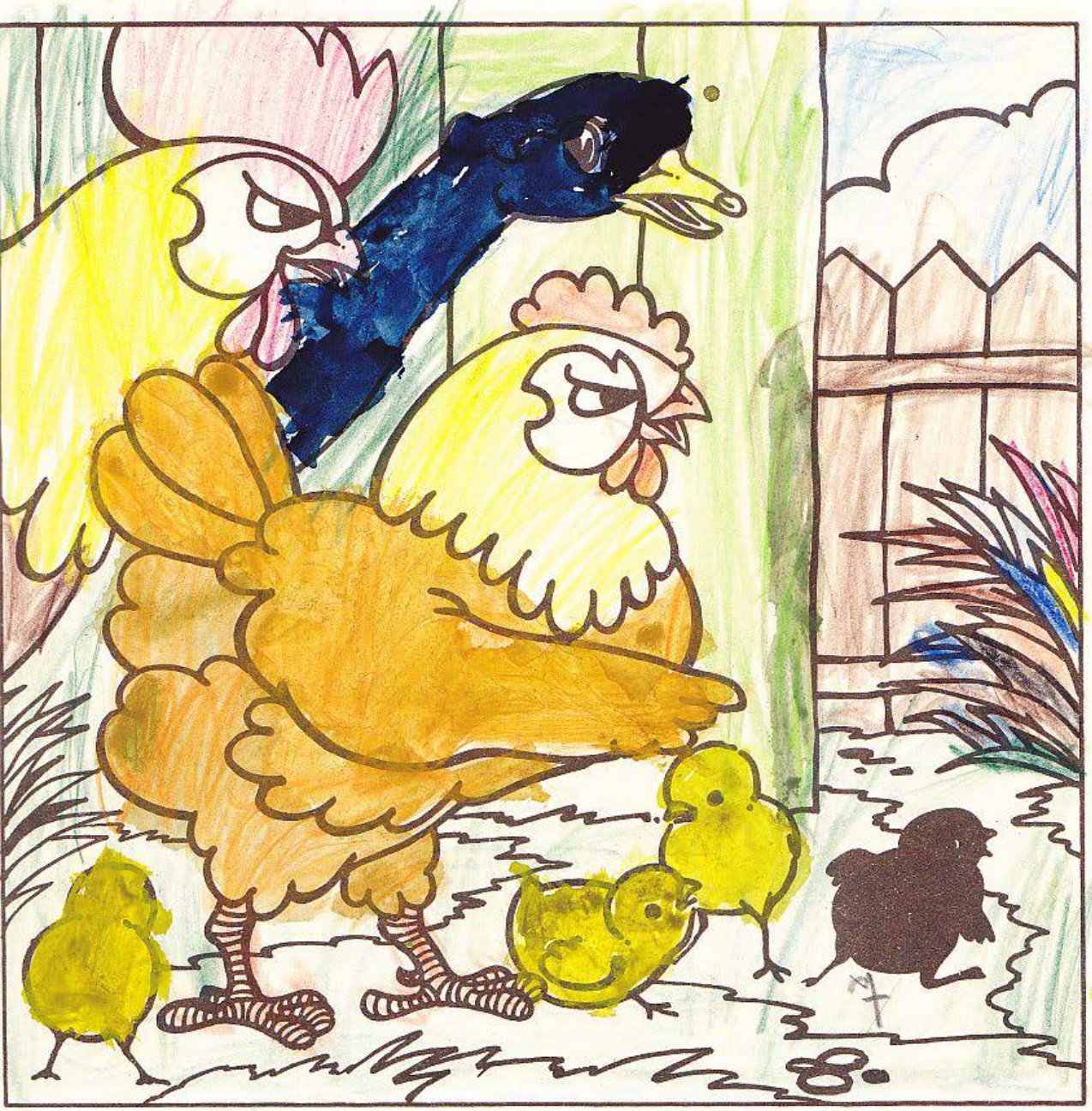

Văzîndu-l cum, din cuib, coboară
Găina, rău, s-a speriat
Și din coteț l-a alungat,
Crezînd că e... un pui de cioară.

Cocoși și gîște și găini,
Cu gălăgie, cu ocară,
Zvîrliră puiul negru-afară
Că să se ducă prin vecini.

Iar puiul tăvălit în smoală,
Fugi plîngînd, gonindu-l frica,
Pînă-l zări, pe geam, bunica
Ce repede-l ascunse-n poală.

Și dojenind cloșca fudulă,
Cu puiu-n poală ea plecă,
Îl duse-n casă și-l culcă
Pe pat de blană — într-o căciulă.

În cușmă, negrul cocoloș,
Dormind la cald, cu hrană bună,
Crescu- ntr-o zi, cît într-o lună
Și iute, se făcu cocoș!

Acuma, haina-i e pestriță,
Din pene mîndre, lucitoare;
Are și pinteni la picioare
Și cioc cu vîrf ca de peniță.

După copii se ține scai
Și cocoșelului îi place,
Cu ei, pe plaiuri să se joace,
Zburdînd prin florile de mai.

Privind la haina lui pestriță
Odată, un puștan din sat,
„Pană-pepiță", l-a strigat.
De-atuncea, toți îi spun Pepiță!

Din fire, e cam zurbagiu.
Cînd simte oameni, stînd la masă,
Își sună pintenii spre casă,
Palavragind ca un chefliu.

Cu alte păsări din ogradă,
Nu stă închis, după zăbrele
Și nu se-apropie de ele,
Decît cînd are chef de sfadă.

Este și meșter grădinar.
Cînd nu-și găsește altă treabă,
Cu ciocul, toacă flori și iarbă
Sau scurmă-n tufa de mărar.

Doar seara cade somnoros
Și-adoarme ghemuit în pene
Ca să-l viseze pe moș Ene
Că-i dă, din palmă, mei gustos.

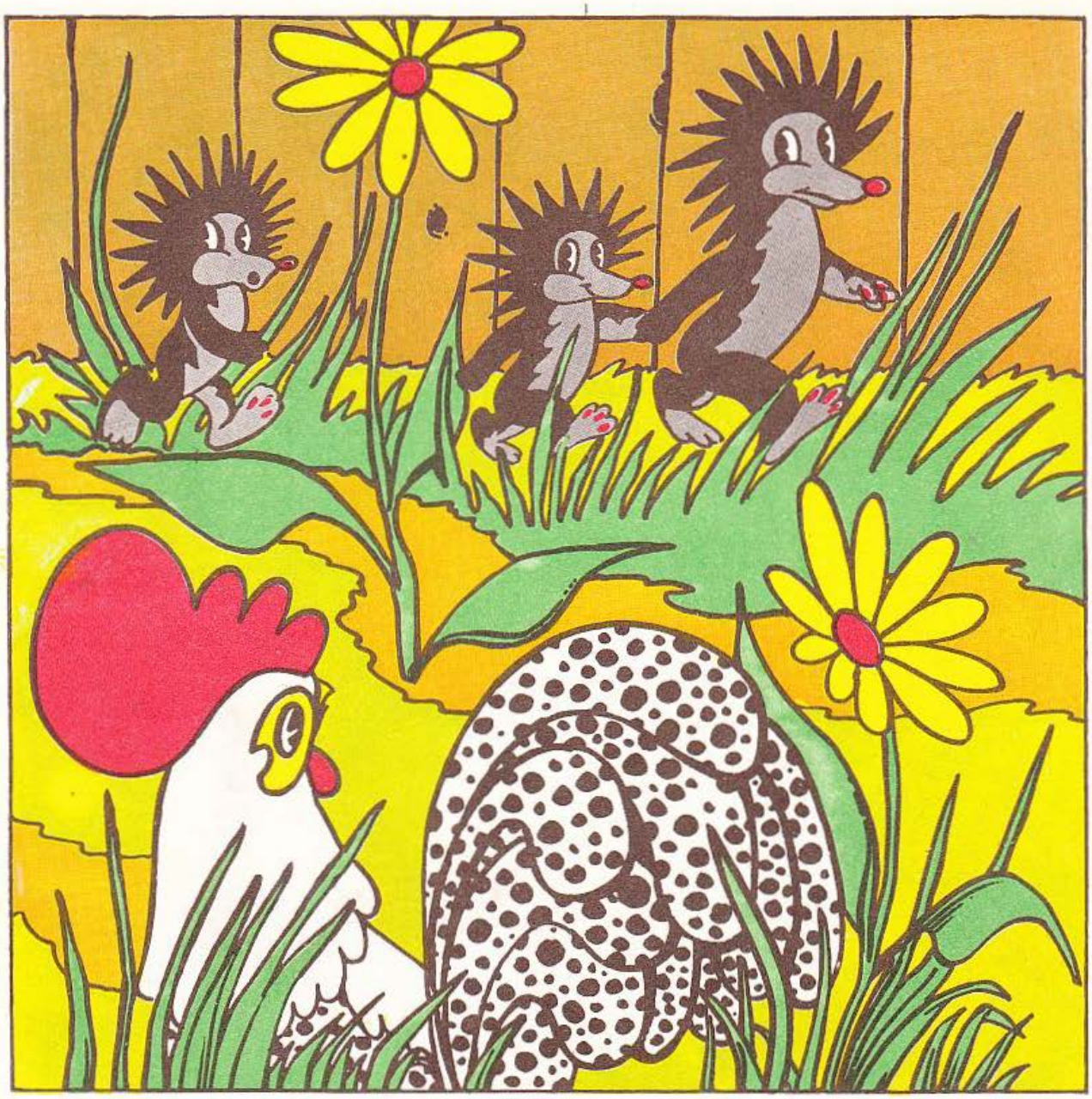

Mireasmă dulce de glicină,
Un vînt, ușor, prin ramuri zboară
Și, ca o apă, se strecoară
Prin iarba crudă din grădină.

Pepiță, moțăind la soare,
Vede călcînd printre urzici,
O ceată mică de pitici
Cu țepi și ace pe spinare.

Cum nu știa că sînt arici,
Crezînd că au cu el vreo treabă,
Pepiță se ascunse-n grabă
Din calea celor trei voinici.

Dar ghemotoacele de ace,
Pășind cu moii lor tîrlici,
Tăiau poteci printre urzici,
Lăsîndu-l pe cocoș în pace.

Un melc ieșit atunci din casă,
Văzuse tot ce se-ntîmplase
Și, dînd din coarne, se mirase
De pasărea cea sperioasă.

Cu melcii, să te iei la sfadă,
E greu. Ei au o casă groasă.
Chiar de-i răstorni, lor nu le pasă
Căci nu-i poți apuca de coadă.

Dar tot privind la melc cu ciudă,
Zări Pepiță, pe cărare,
O rîmă roșie și mare
Ce se tîra încet, cu trudă.

Spre ea își face vînt și sare,
Înfuriat, peste măsură,
Dar rîma, într-o crăpătură,
Se vîră și, pe loc, dispare...

Pepiță păcălit de rîmă,
Tot căutînd, pe jos, vreo urmă,
Calcă prin flori, pămîntul scurmă
Și-n cale, tufele sfărîmă.

Tulpinele, din rădăcină
Le-ar fi tăiat, le-ar fi tocat
Dacă, atunci, n-ar fi intrat
Bunica, grabnic, în grădină.

Și cînd văzu ce pozną face
Cocoșul ei, l-a alungat
Și-n curtea mare l-a băgat
Cu celelalte dobitoace.

Găinile, mai primitoare,
În jurul lui au năvălit,
Dar doi cocoși s-au și zorit,
Cu el, puterea să-și măsoare.

Cocoșul Pinten tot pîndește
Să-l ciugulească drept de creastă,
Iar Clonț îl pișcă dintr-o coastă
Și apoi, sprinten, se ferește.

Dar nici Pepiță, nu se lasă.
Lui Pinten brînci îi dă, cît poate,
Lui Clonț îi sare iute-n spate
Și-i toacă bine creasta groasă.

Dar vine Gagu, zis moșneagul,
Cel mai bătrîn dintre cocoși,
Desparte pe cei trei clonțoși
Și potolește vălmășagul.

Apoi îl mustră pe Pepiță:
— Dacă mai vrei să stai cu noi,
Să nu mai faci vreun tărăboi,
Că-ți jumulesc haina pestriță!

E supărat curcanul Tase
Și-l ocărăște pe gîscan,
Căci Guță, mare hoțoman,
Vreo trei grăunțe îi furase.

Iar Guță rău se mîniase
Pe Tase, fiindcă n-a uitat
Că ieri, cum umblă el umflat,
Bobocii toți i-i speriase.

Cei doi se ceartă și-și bat joc:
Că Tase zice că-i fazan,
Că Guță s-ar vrea pelican...
Și, supărați, tot dau din cioc.

De-odată, Tase se înfoaie
Și-ncepe a plesni cu ciocul,
Iar Guță-i scutură cojocul.
Se-ncinge strașnică bătaie.

Pepiță vede de departe
Cum sare praf, cum zboară pene
Sub loviturile viclene.
Aleargă iute și-i desparte.

Dușmanii se opresc o clipă.
Apoi, curcanul se rotește
Și, scurt, de creastă îl ciupește,
Iar Guță-i trage o aripă.

Uitînd de ceartă și bătaie,
Guță și Tase se unesc
Și pe cocoș îl tot lovesc,
Stîrnind, în curte, hărmălaie.

Dar vine cîinele Bobică
Și-i ceartă rău pe bătăuși,
Iar ei se potolesc supuși
Și tremură, din guși, de frică.

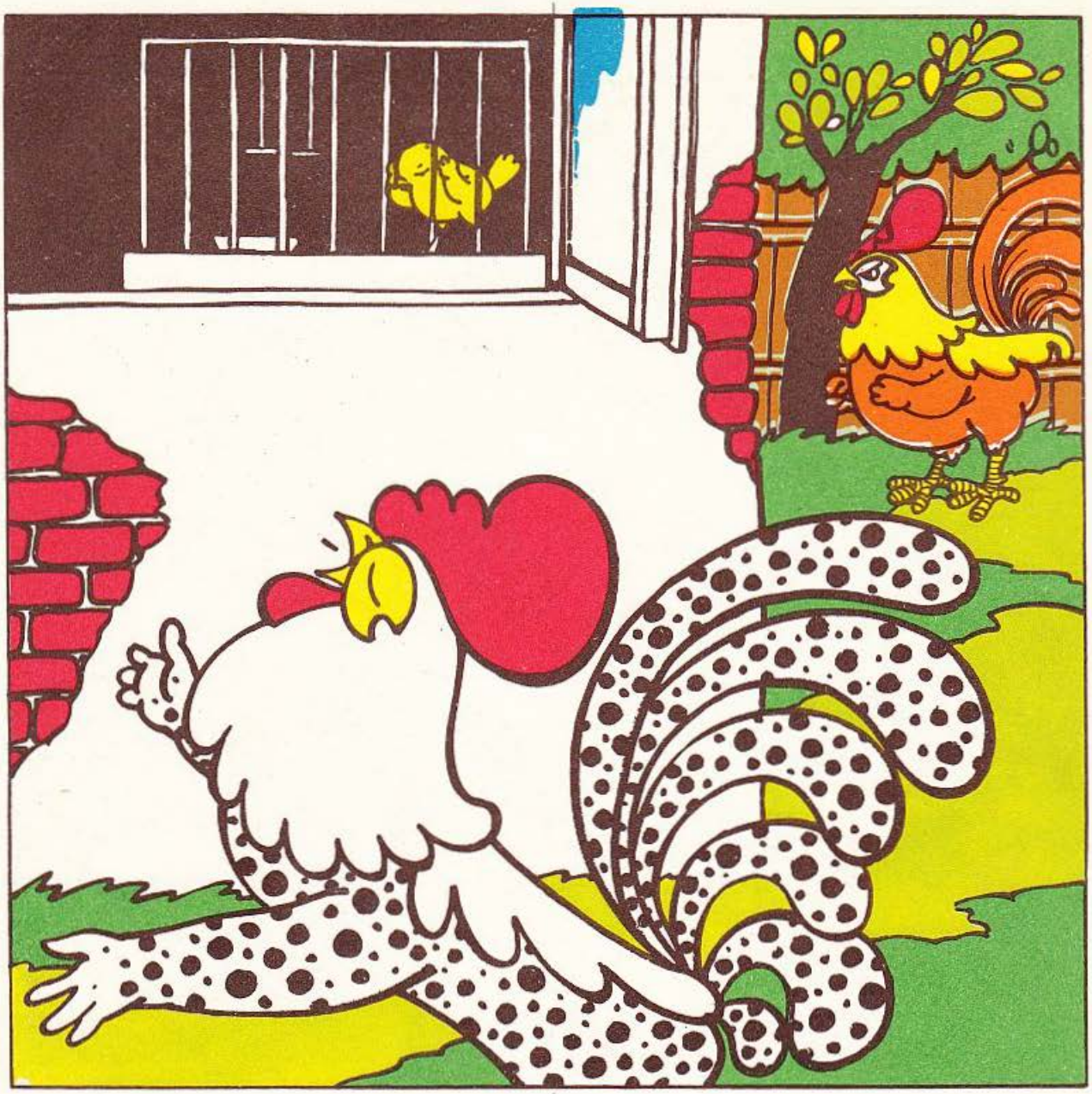

Pe trup cu galbenă bundiță,
În lucitoare colivie,
Pe toți, cu cîntecul, îmbie
Canarul — cîntăreț, Guriță.

Cînd este caldă zi de vară
Îți vine greu să stai în casă;
Și cum bunica e miloasă
L-a scos pe cîntăreț afară.

De-aceea, bucuros, Guriță
Tot sare ca o jucărie,
Cîntă frumos, cu hărnicie
Și-l cheamă, vesel, pe Pepiță.

Căci se cunosc din vremea-n care
Cocoșul tot venea prin casă,
Cînd oamenii erau la masă,
Să capete și el mîncare.

Acum, ca doi prieteni vechi,
Se-ntrec în glas, care pe care.
Dar cum cocoșul strigă tare,
Îți sună trîmbiți în urechi.

Ca să cîștige rămășagul,
Pepiță strigă, răgușește.
Dar, dintr-o dată, se oprește
Căci vine Gagu, zis, moșneagul.

Și-i zice: — Iar m-ai supărat.
Să știi că-n curte-aici, la noi,
Nu este loc să cînte doi.
Ți-o spun, acuma, apăsat.

De vrei să cînți, să pleci de-acasă
Prin sat sau în pădurea deasă,
Sau mergi în pajiștea frumoasă
Unde, stăpîn e Creastă-Deasă!

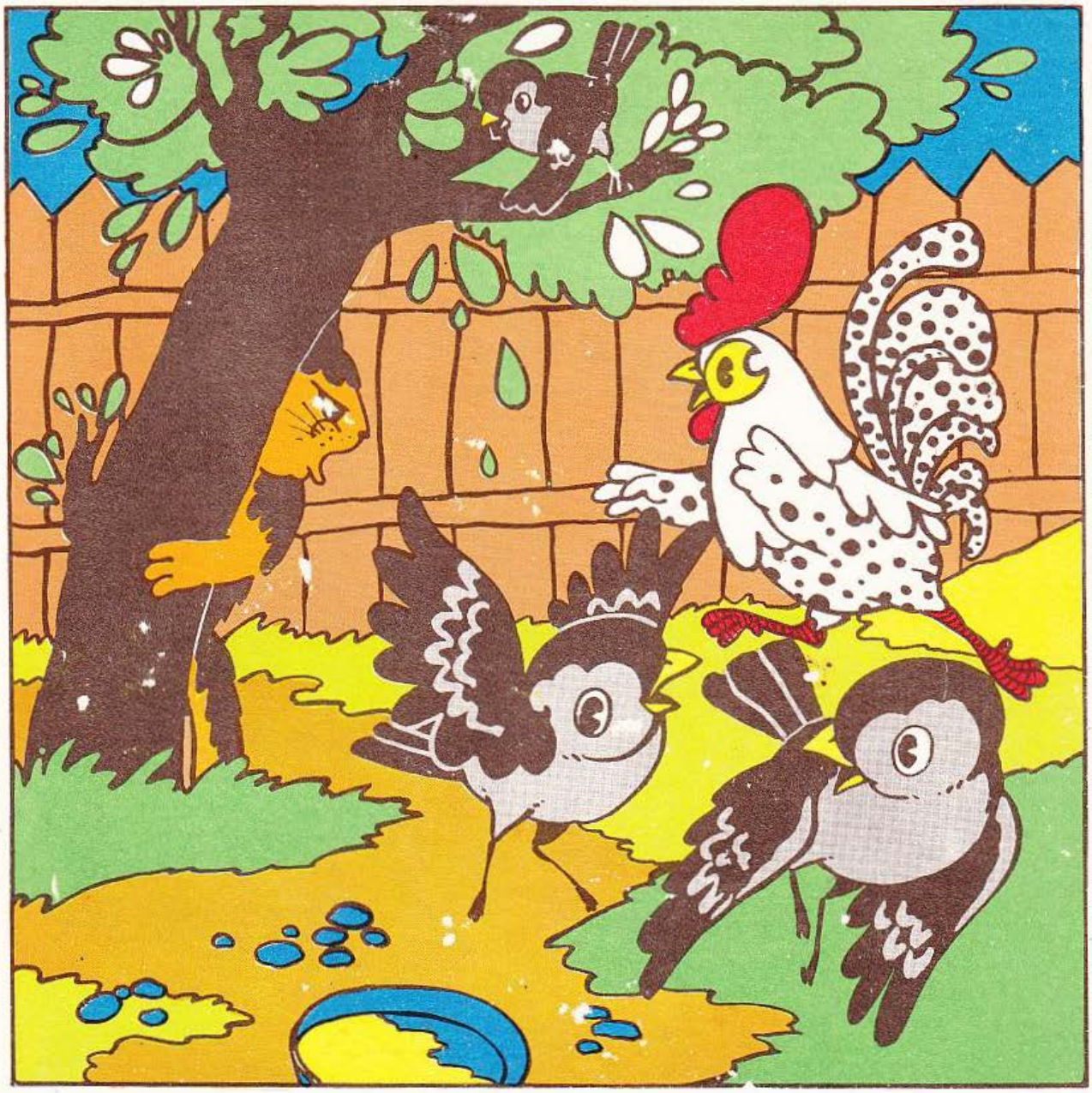

S-au adunat în bătătură
Și-n pomi mai multe vrăbiuțe
Ce sprinten sar după muscuțe,
Culeg semințe și fac gură.

Motanul Mocu lenevește
La umbră. Sub mustață toarce
Cu ochii-nchiși și se preface
Că nu-i atent, că nu pîndește.

Dar pe furiș, pe nevăzute,
Vine, tiptil, tot mai aproape,
Țintește prada printre pleoape
Și ghearele își tot ascute.

Mișcînd alene din codiță,
Motanul gata stă să sară,
Dar, iute, vrăbiile zboară
Prin pomi, căci le-a gonit Pepiță.

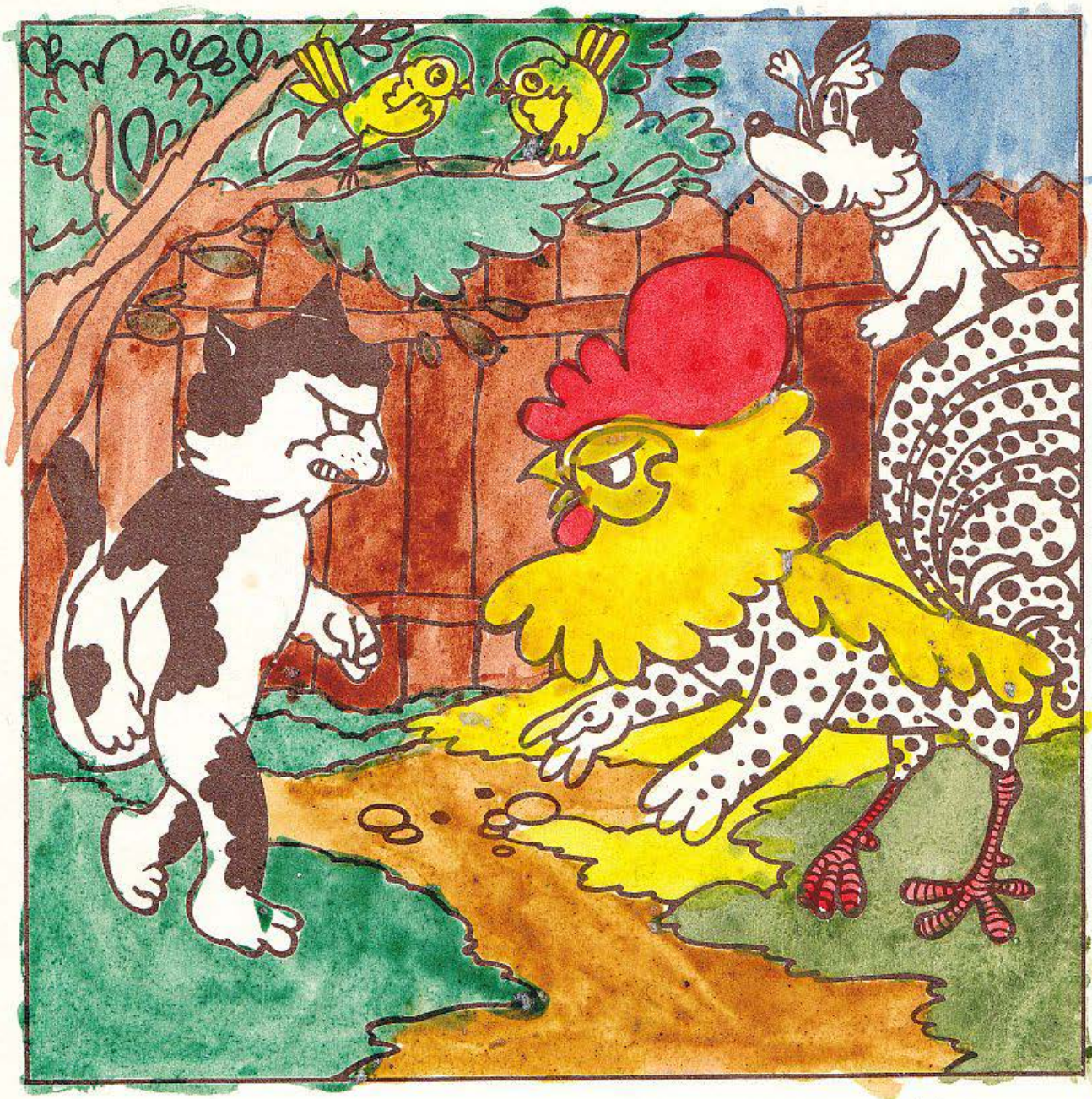

Motanul sare bătăios
La cocoșel și-ar vrea să-l bată,
Să-l muște rău de creasta lată,
Să-l zgîrie de sus în jos.

Dar cocoșelul nu se teme
Ci este gata să pornească
La lupta dreaptă, cocoșească.
Motanul miaună și geme

Și socotește cum să-nceapă
Bătaia, cînd se pomenește
Cu-un plisc în bot, ce-l amețește.
Și-atuncea, doar cu fuga, scapă.

Dacă-ar fi stat mai mult la sfadă,
S-ar fi-ntîlnit și cu Bobică.
De cîine, Mocu are frică.
Mereu îl scarmănă de coadă...

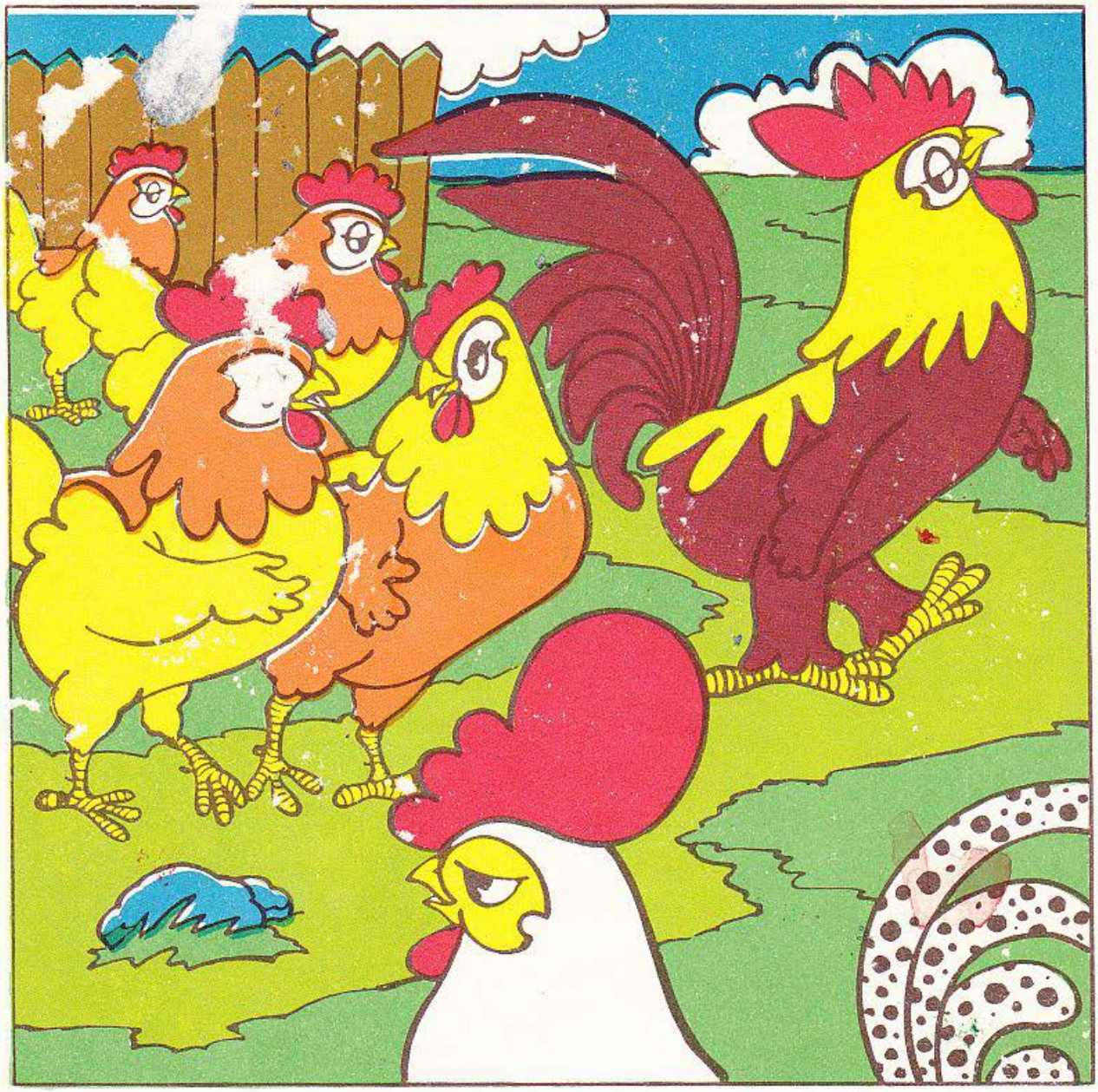

S-aprind pe boltă zorii roșii,
Un vînt prin pomi a fluturat,
Prin somn, un cîine a lătrat
Și-n sat, s-au deșteptat cocoșii.

Stînd într-un pom, pe-o cracă groasă,
Gagu-Moșneagu a cîntat
Iar, din vecini, l-a îngînat
Cu glas de goarnă, Creastă-Deasă.

Pepiță, astăzi, are-un plan.
Încet, de pom se depărtează,
Spre gardul-nalt se furișează
Și sare, iute, în maidan.

Ce bine e în libertate!
Poiana cît este de mare!
Și iarbă multă, tufe-n floare,
Să ciugulești pe săturate...

Dar iată, a plecat de-acasă,
Cu tot alaiul de găini,
Cocoșul falnic, din vecini,
Vestit în rele, Creastă-Deasă.

Și cînd văzu că-n poeniță
E un cocoș necunoscut,
Aripile și-a desfăcut
Și merse-n calea lui Pepiță.

— Hai, pleacă! strigă Creastă-Deasă
Și fără să mai stea vreo clipă
Lovește tare cu-o aripă.
Dar lui Pepiță nu-i prea pasă.

Și nici nu stă cu ciocu-n sîn.
Îi sare-n cap și-l ciocănește,
Pînă ce Creastă amețește
Și-l recunoaște de stăpîn.

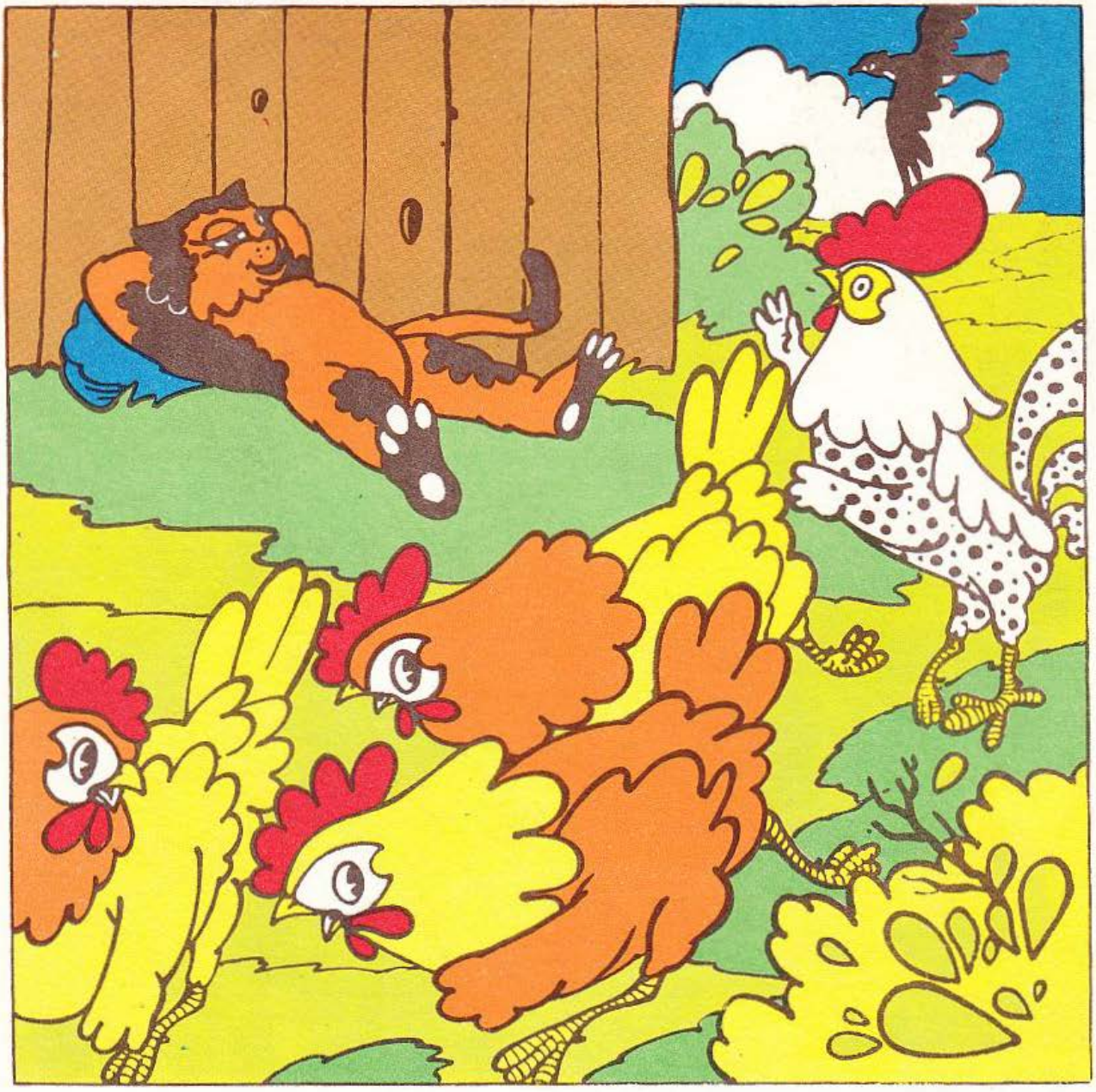

De cînd, în luptă cocoșească,
L-a biruit pe Creastă-Deasă,
Pepiță nu prea stă pe-acasă
Ci stă pe cîmp ca să păzească

Găinile ce, ziua toată,
Acolo vin să ciugulească,
Să scurme, gîze să găsească.
La fel și azi, ca altă dată,

Acolo sînt. Cînd, sus, pe cer,
Un uliu mare zboară roată.
Strigă puicuța cucuiată:
— Fugiți, e uliul Plisc-de-Fier!

Aleargă toți în grabă mare
Și, într-o clipă, pui, găini,
Se-ascund prin gropi, prin mărăcini.
Doar Mocu stă lungit la soare.

Ca fulgerul căzut din nori
Coboară Plisc-de-Fier, fălos,
Și spre Pepiță, furios,
Cu ciocul dă, de două ori.

Cocoșul însă se ferește,
Se apără cu cioc, cu gheare,
Bate din aripi, iute sare
Și dă și el, cum nimerește.

Pe cînd el luptă voinicește,
Plutind în nori de praf și pene,
Mocu se uită printre gene,
Tot cască și nu se clintește.

Dar iată că, în fuga mare,
Sosește cîinele Bobică
Iar uliul, grabnic, se ridică
Sus, tot mai sus și piere-n zare.

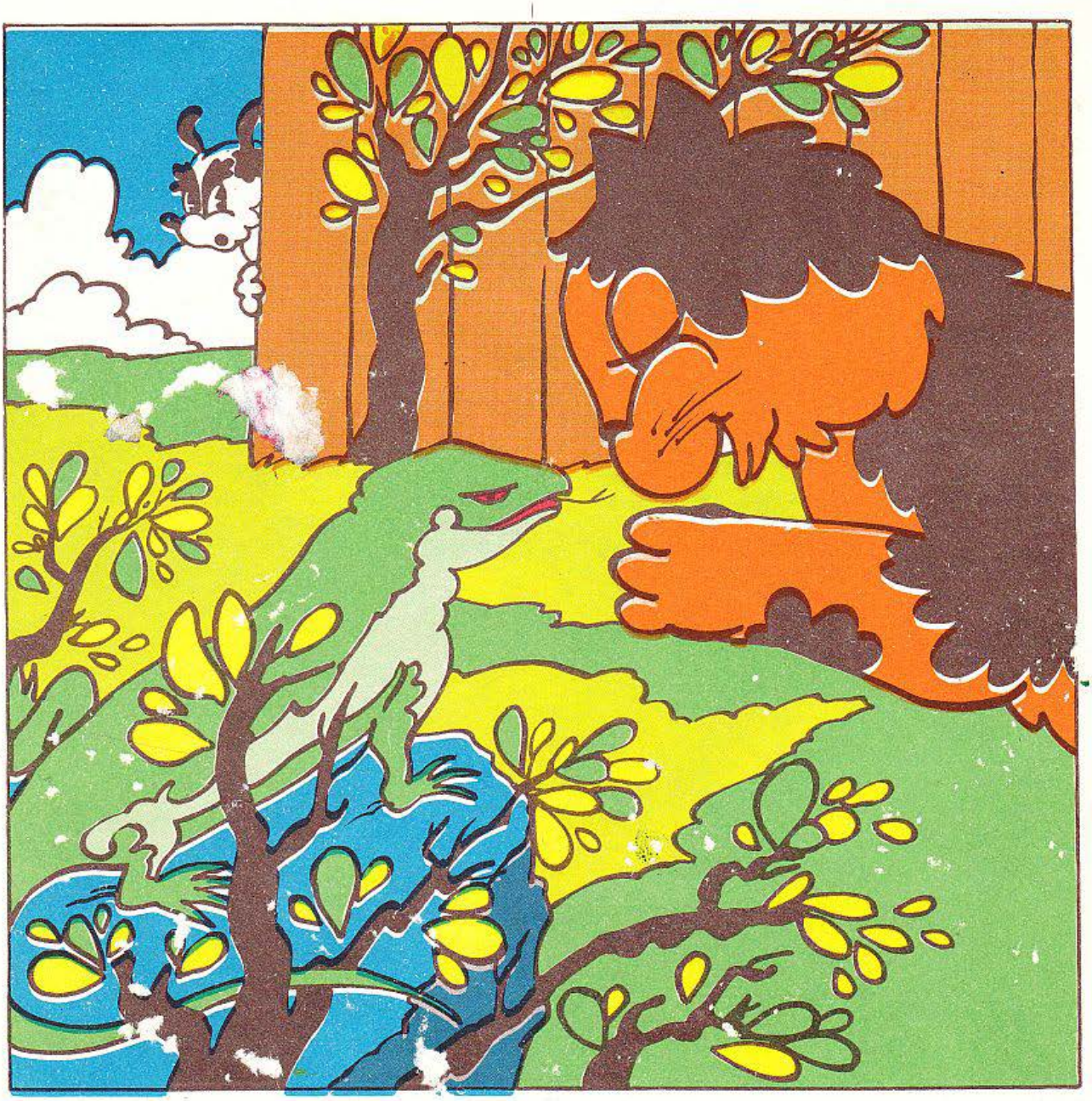

De cînd Pepiță stăpînește
Poienile de lîngă casă,
Mocu n-a mai avut la masă
Vreun pui. Și pofta-l chinuiește.

A tot răbdat dar, de o vreme,
Și noaptea, și-n amiaza mare,
Visează doar pui la frigare.
Ar prinde unul, dar se teme

De paznicul cu ciocul tare,
Ce stă înfipt pe cîmp și vede;
De vrei să furi, se și repede
Să-ți vîre gheara în spinare.

Dar tot visînd, răbdarea-și pierde
Și nu mai vrea să tot postească,
Făcu un plan, să se-nsoțească,
La furt, cu gușterul cel verde.

Tocmai cînd sfat ţinea motanul
Cu guşterul, deodată pică,
Prin preajmă, cîinele Bobică
Şi, astfel, le află tot planul.

A doua zi, de dimineaţă,
Stă Mocu în ascunzătoare,
Să vadă guşterul cum sare
La pui şi cum îi tot înhaţă.

Dar în poiană, pe aproape,
Pitiţi după o moviliţă,
Pîndesc Bobică şi Pepiţă,
Ca cei doi hoţi să nu le scape.

Şi hoţii, cînd se repeziră
La pui, Pepiţă şi Bobică
Le taie calea şi, de frică,
Tîlharii, peste cîmp, fugiră.

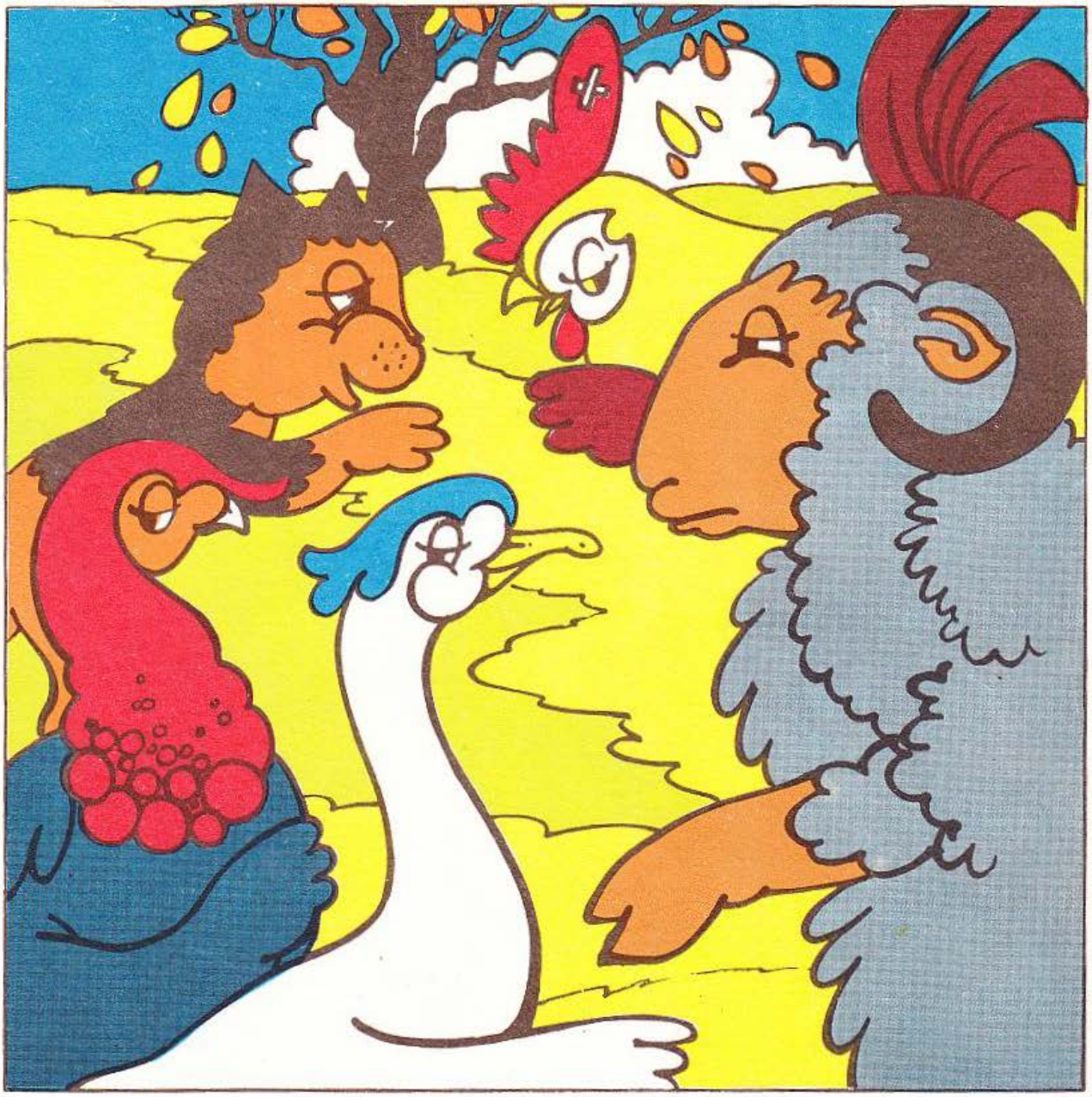

Doar scai și tufe de sulfină
Mai sînt pe pajiștea uscată.
Sub pomi, podoaba scuturată,
Adoarme-n plăpumi de rugină.

Cînd soarele, arar, apare
Pe cer, Pepiță trîmbițează
Și-atunci, în cîmp, se furișează
Găinile, nerăbdătoare

Să scurme și să ciugulească.
Numai cocoșul Creastă-Deasă
Se-nvîrte, tot pe lîngă casă,
Umflîndu-și creasta boierească.

Și el s-ar duce prin poiană
Dar are-acolo un dușman.
Și, mai de mult, tot face-un plan,
Cum să-i întindă o capcană.

Și iată, azi s-au adunat
Cocoșul Creastă și motanul,
Berbecul Biță și gîscanul
Și Tase, ca să țină sfat.

Ei se-nțeleg ca să pîndească,
Și-atunci cînd vine-n poeniță,
Cu cîrdul de găini, Pepiță,
Să-l prindă și să-l jumulească...

Dar toți, deodată, spre portiță
Se-ntorc și li se face frică.
Tocmai atunci venea Bobică
Spre ei și-n urma lui, Pepiță.

Berbecul Biță, Guță, Tase
Se fac că pasc, plecînd spre casă.
Motanul și cu Creastă Deasă
Sînt triști, de parcă îi plouase...

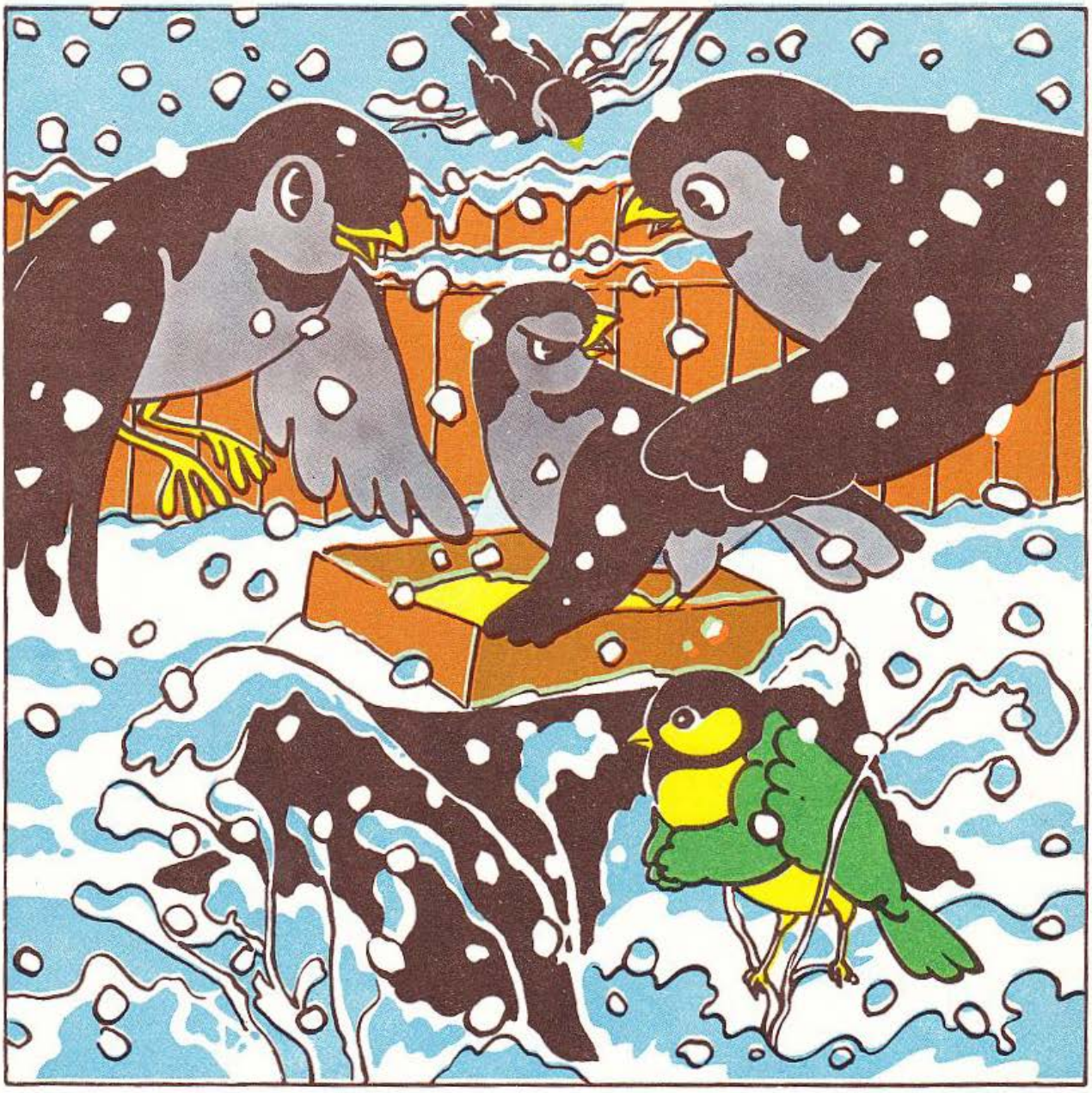

Oricît a fost toamna de lungă,
Tot s-a sfîrșit și, pe cîmpie,
S-a așternut o broderie
Pe care fluturi albi s-alungă.

Acum, găinile-n poiană
Nu mai găsesc nici iarbă grasă,
Nici gîze. Stau pe lîngă casă
Unde au și coteț și hrană.

Dar pe Pepiță-l prinde-un dor
Să se mai plimbe prin grădină,
Să scurme la vreo rădăcină
Și, iată-l, sare gardu-n zbor.

La loc curat, pe o cărare,
A pus bunica într-o cutie,
Boabe de mei și de dughie,
Tot lucruri bune de mîncare.

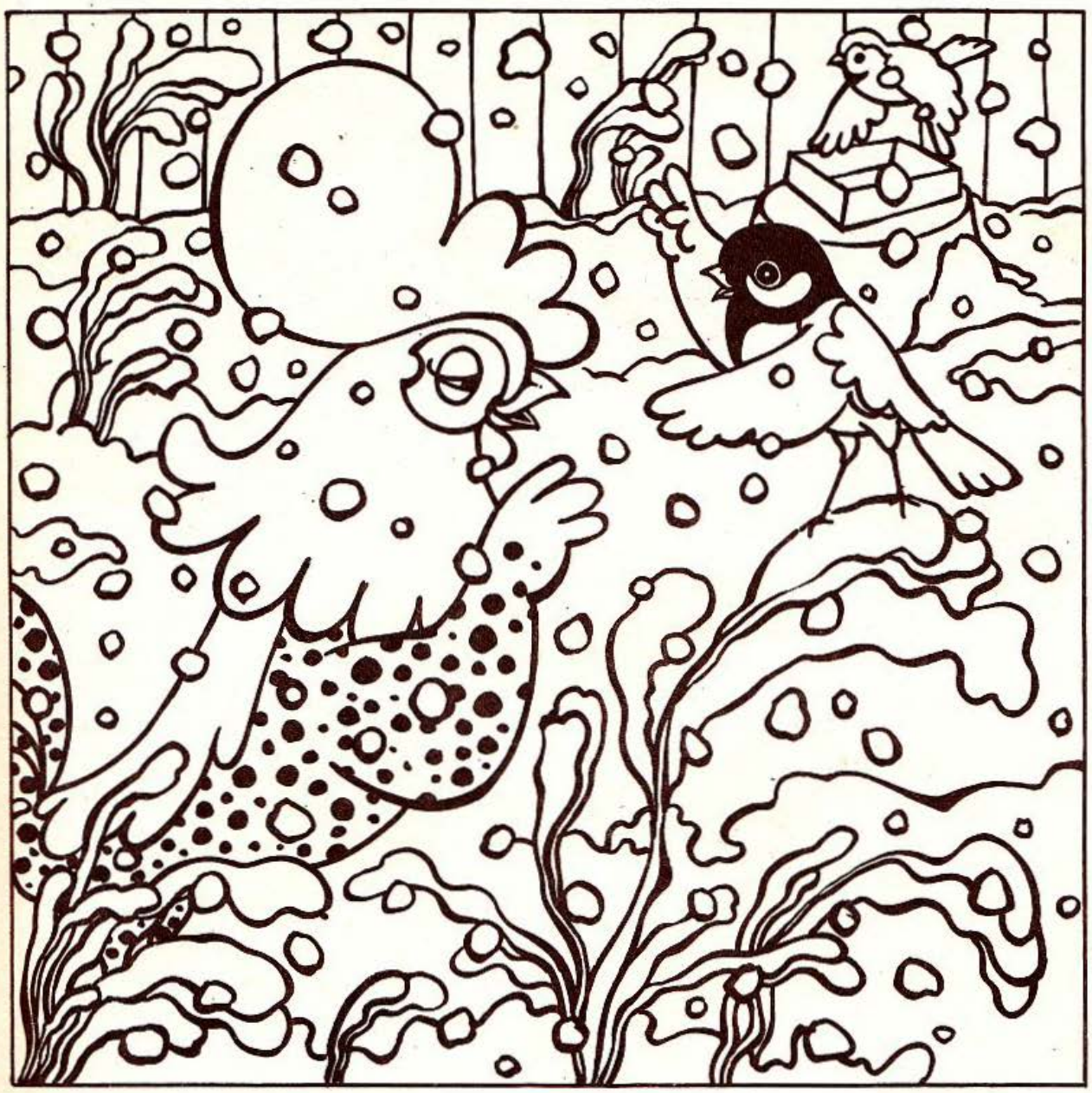

Și mirosind belșug de boabe
Vreo patru vrăbii se grăbesc
Să vină, și se-ngrămădesc
S-adune, ca niște zgîrcioabe.

De-un vrăbioi, gras, rotofei,
Se-apropie și-un pițiguș
Cu gușa ca de gălbenuș,
Să ia și el un bob de mei.

Dar vrăbioiul gras nu-l lasă
Să ia, măcar, ce lui îi scapă.
Se tot zbîrlește și se-ndoapă;
De pițigușul mic, nu-i pasă.

Pepiță însă îl gonește
Pe vrăbioi ca, fără frică,
Să ia și biata păsărică
Din boabele ce le poftește.

A stat în tihnă pițigușul
Și boabe multe a mîncat;
Apoi, Pepiță l-a întrebat
Pe unde-și are el, culcușul.

Căsuța lui e în pădure;
Dar pe acolo-i iarnă grea,
E frig și vînt, iar alba nea
A strîns nămeți ca niște șure.

Și prin zăpada grea, din munte
Nemaigăsindu-și de mîncare,
Porni în zbor, în căutare,
Spre sat, să afle vreun grăunte.

Aflînd povestea, la Bobică
În casă, duse pițigușul
Și-și împărțiră-acoperișul
Cu necăjitul Pic-Mărgică.

Acum s-a înnoptat pe-afară.
În casa lor de lemn, pitică,
Pepiță, Pic și cu Bobică
Vorbesc, ca somnul să le piară.

Și Pic-Mărgică povestește
Ce bine e la el acasă
Cînd, vara, e pădurea deasă
Și cînd cîmpia înflorește.

Acolo-s cerbi cu crengi în frunte,
Găini și păsări cîntătoare.
Dar sînt și fiare răpitoare.
Și sînt și mulți cocoși de munte.

Atuncea, viața-i mai ușoară.
Și ei să vină ca să vadă
Ce bine e cînd nu-i zăpadă.
Să vină, deci, la primăvară...

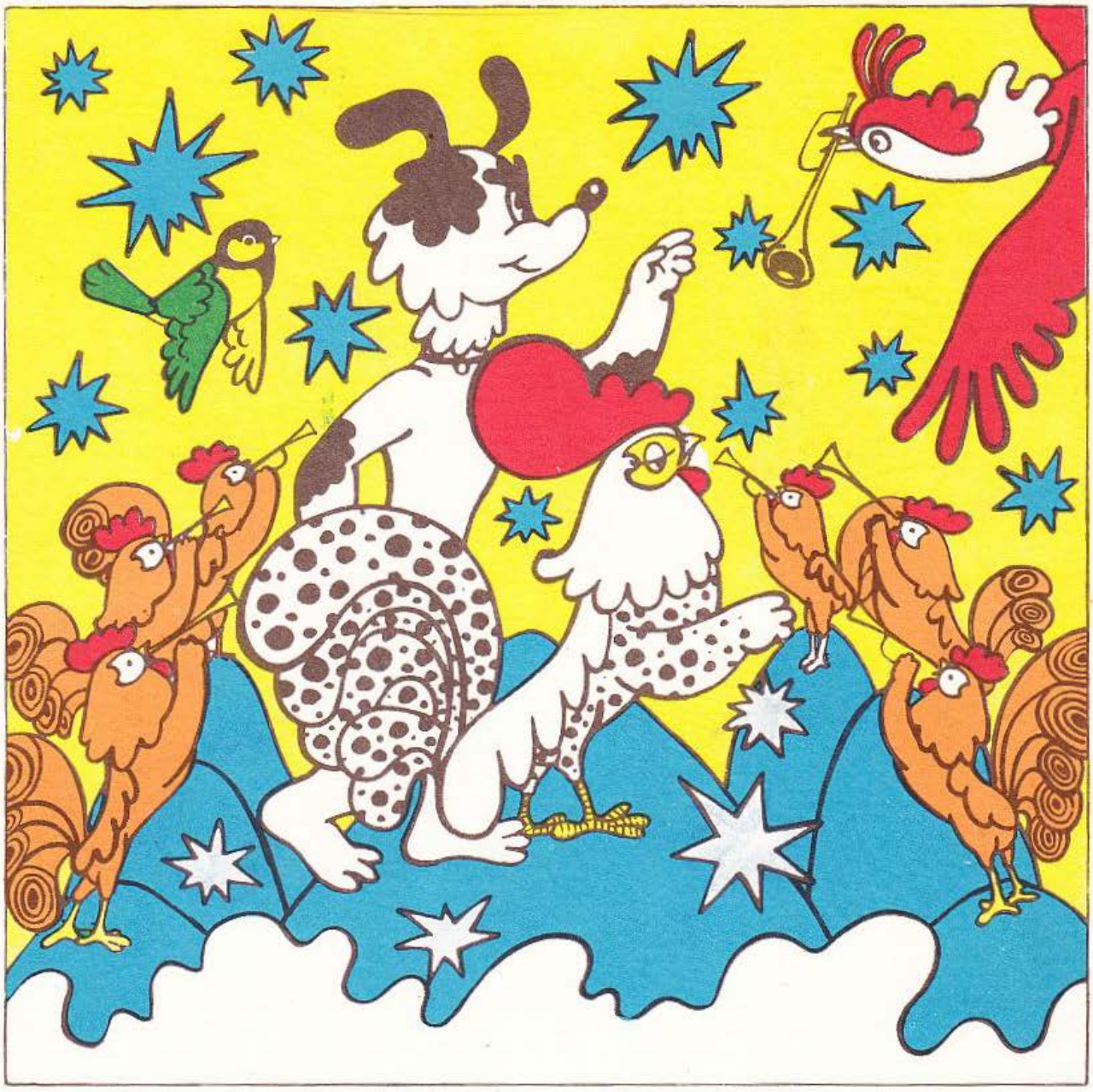

Afară, crivățul nechează.
Prietenii au adormit.
Pepiță doarme zgribulit
Cu ciocu-n pene și visează:

Și se făcea un munte mare.
Iar sus, în vîrf, el cu Bobică
Și pițigușul Pic-Mărgică
În haine ca de sărbătoare.

Și-n preajma lor, mai mulți cocoși
Cu pene de păun în coadă,
Stau înșirați ca la paradă,
Sunînd din trîmbițe, făloși.

De sus, parcă venind din soare,
O pasăre cu-aripi de foc,
Zbura spre el, ducînd în cioc
O trîmbiță strălucitoare.

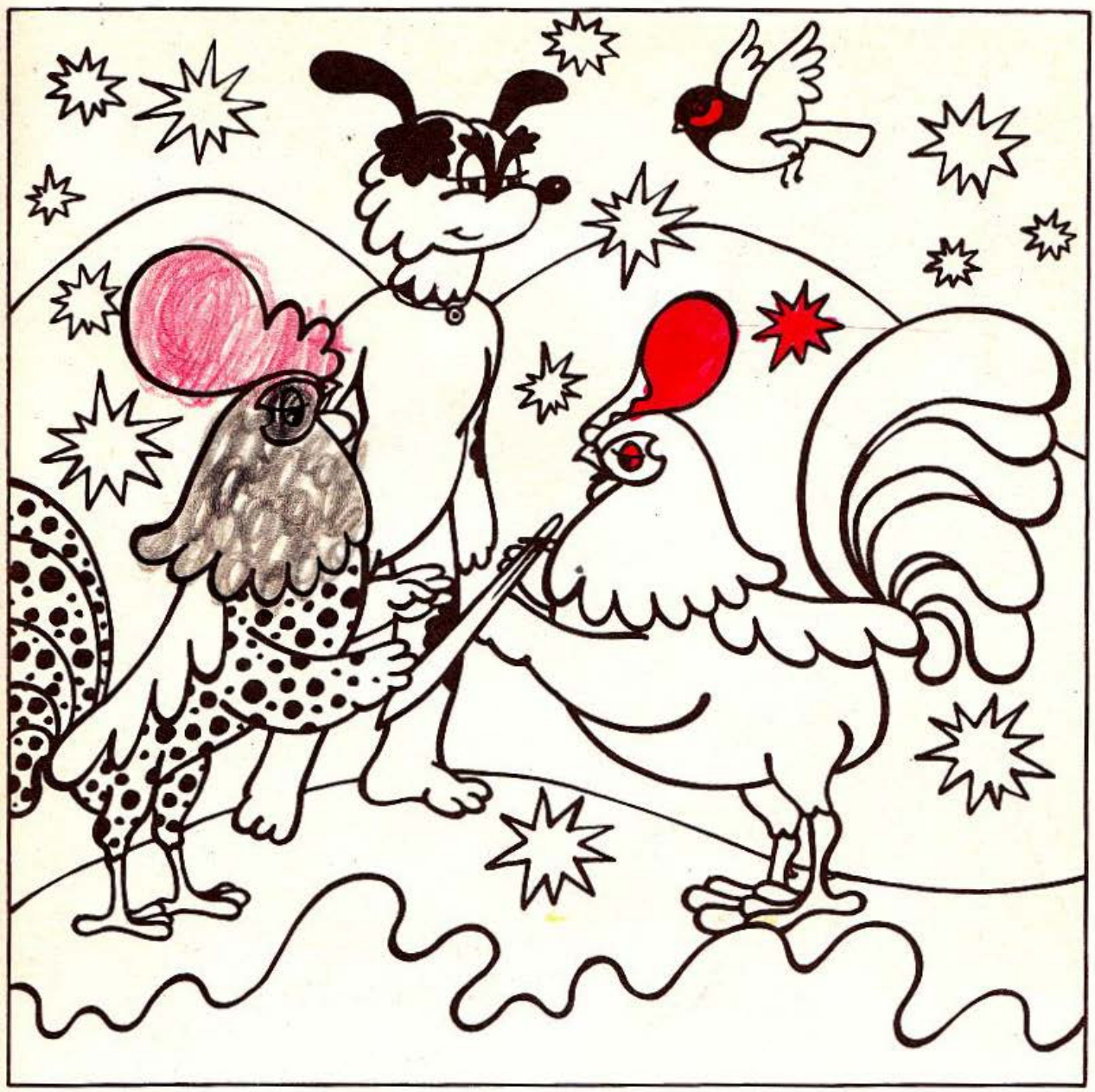

— De vei suna din zare-n zare,
Cocoșii toți or să se-adune
Și pe dușmani îi veți răpune.
Îi spuse pasărea din soare.

Apoi, cu coada lui stufoasă,
Veni și Gagu, pășind rar,
Și-aduse lui Pepiță-n dar,
O spadă de argint, tăioasă.

Și zise: Răi dușmani avem.
Jos, Coadă-Verde iar pe cer
E uliul mare, Plisc-de-Fier,
De ei, toți puii ni se tem.

Adună-ți oastea cocoșească
Și nu fă calea înapoi,
Pînă nu fug de pe la noi.
Să-i bați, ca să te pomenească!

În rînd cu oastea pintenată,
Pășesc Pepiță și Bobică,
În frunte, zboară Pic-Mărgică
Și calea bună le arată.

Dar cum merg ei, în depărtare,
Se vede, mîndru, un palat
În foi de aur îmbrăcat,
Ce scînteiază ca un soare.

Stăpîn acolo-i Gheară-Tare
Bătrînul domn, cocoș-de-munte,
Ce nimeni nu vrea să-l înfrunte
Căci gheară ascuțită are.

Dar, iată, că le iese-n cale
Dușmanul guștер, Coadă-Verde,
Iar Plisc-de-Fier în nori se pierde
Apoi, spre oaste se prăvale.

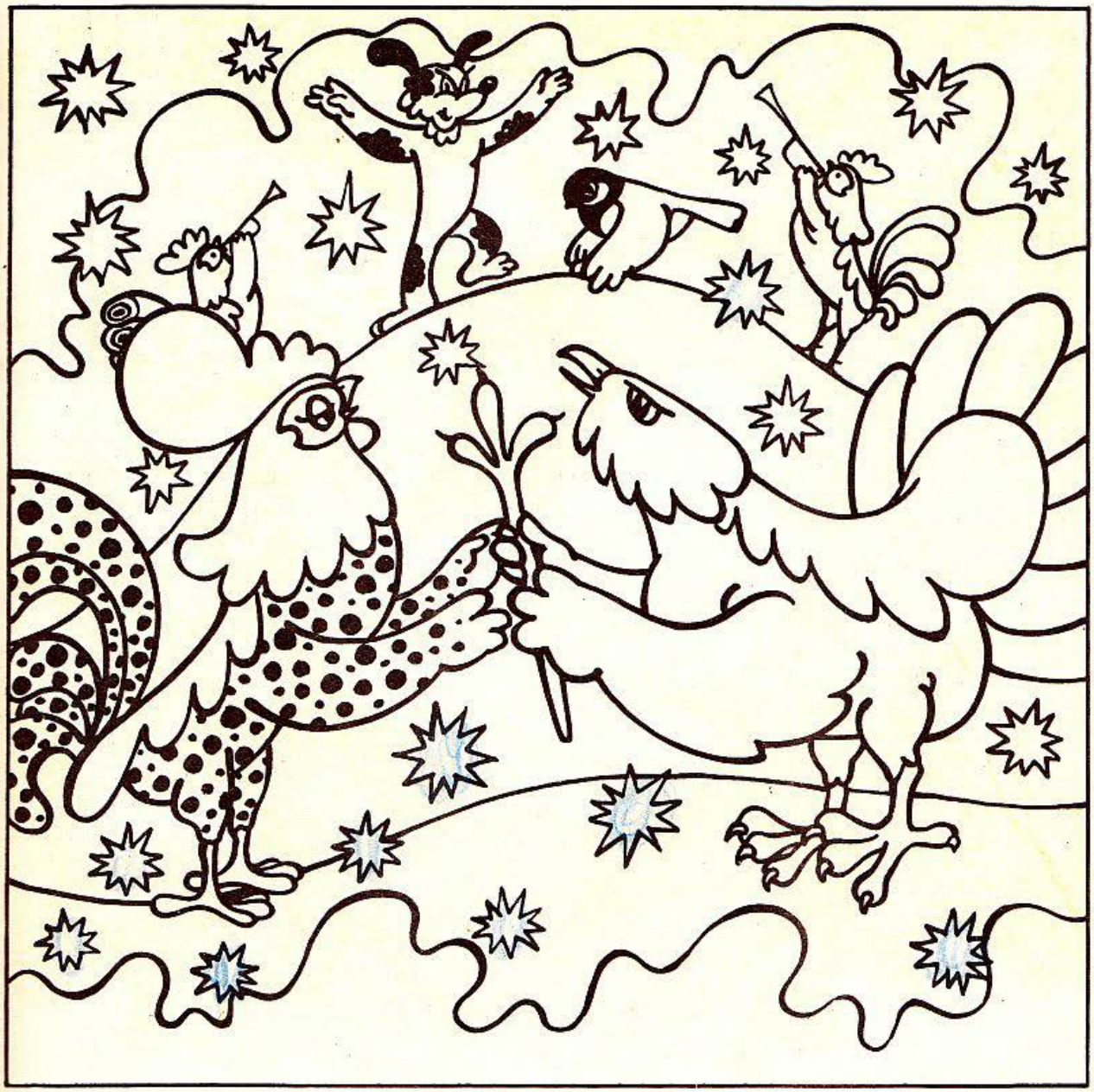

Și-a fost, atunci, cumplită luptă.
Pînă la urmă, a fugit
Uliul, de pene jumulit,
Iar gușterul cu coada ruptă.

Apoi, deodată, din palat
Ieși bătrînul Ghează-Tare
Și-un sceptru cu mărgăritare,
În dar, viteazului, i-a dat.

— Pepiță, — zice Ghează-Tare —
Cocoșul falnic și viteaz,
Ne-a scos, tot neamul, din necaz.
Să fie, între cocoși, mai mare!

.....

O goarnă sună lung. Afară
E frig, zăpadă, viscolește.
Pepiță-i treaz și socotește
Că mai e mult pînă la vară...

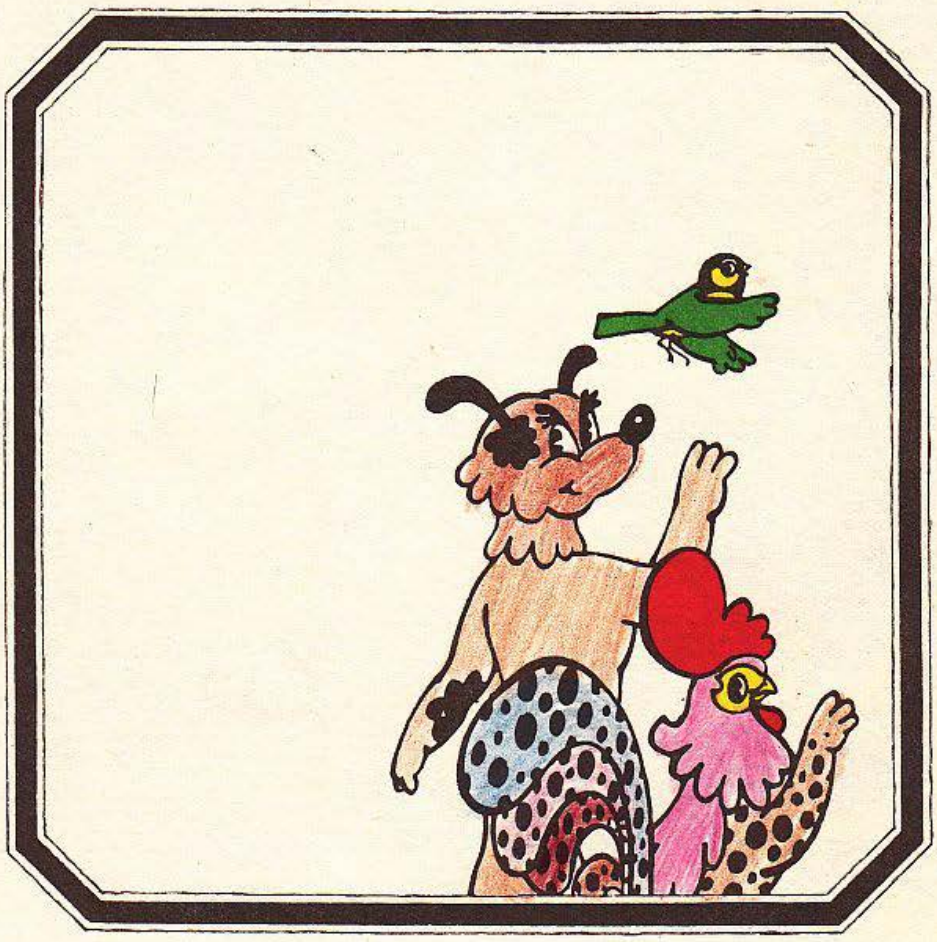

Redactor: IULIA CHEŞU
Tehnoredactor: DUMITRU MAZILU

Apărut: 1975. Tiraj: 87.500 + 60 ex.
Coli editoriale: 3,07. Coli de tipar: 2.

Întreprinderea Poligrafică Sibiu
Şos. Alba Iulia nr. 40 Sibiu
Republica Socialistă România

Comanda nr. 285

ÎNTREPRINDEREA POLIGRAFICĂ SIBIU

Lei 4,50

EDITURA „CERES"